

Heti biztató üzenetek 3. 17. Ezékiel nehéz küldetése

„Ezt mondta nekem: Emberfia, állj a lábadra, beszélni akarok veled! Miközben beszélt, lélek áradt belém, talpra állított, én pedig hallottam, hogy beszél hozzám. Ezt mondta nekem: Emberfia, elküldelek téged Izráel fiaihoz, a lázadó néphez, amely fellázadt ellenem. Hűtlenek voltak hozzám ők is, őseik is egészen a mai napig. A makacs és konok szívű fiakhoz küldelek. Mondd nekik: Így szól az én Uram, az Úr!... Akár hallgatnak rá, akár nem törődnek vele – hiszen engedetlen nép ez –, majd megtudják, hogy próféta volt közöttük. Te pedig, emberfia, ne félj tőlük, beszédüktől se félj! Ha csalán és tövis szurkál is téged, ha skorpiók közt ülsz is, akkor se félj beszédüktől, ne rettegj tőlük, hiszen engedetlen nép ez. Hirdesd nekik az én ígéimet, akár hallgatnak rá, akár nem törődnek vele; hiszen engedetlen nép ez! Te pedig, emberfia, hallgasd meg, amit mondok neked! Ne légy engedetlen, mint ez az engedetlen nép! Nyisd ki a szád, és add meg, amit adok neked! Láttam, hogy egy kéz nyúlt felém, és egy irattekercs volt benne. Kiterítette előttem, és az tele volt írva mindkét oldalán. Siratóéneket, sóhaj meg jajszó volt ráírva.” (Ez 2, 1-10)

Ezékiel próféta Isten királyi jelenlétében találja magát elhívása pillanatában. Ahogyan akkoriban keleten egy trónteremben szokás: a király ül, mindenki más áll. Ezékielnek is talpra kell állnia, miután az Úr jelenlétét tapasztalva először leborult előtte. Talpra kell állnia, s már ehhez is Isten erejére, Lelkének támogatására van szüksége.

Milyen érdekes, hogy Istennek van egy ilyen különleges módszere: talpra állít, hogy beszélhessen velünk! Akár a jelenlététől, akár a ránk nehezedő körülményektől csúszott ki lábunk alól a talaj, Ő akar velünk beszélni, s ahhoz fel akar bennünket fekvő helyzetünkben emelni. Sok esetben azért, mert küldetése van számunkra. Ennek a küldetésnek pedig fontos eleme az is, hogy legyek tisztában a helyzetemmel, a küldetés tartalmával és a veszélyekkel.

Ezékielt emberfiának nevezi az Úr, nem is egyszer ebben a fejezetben. Jézus ajkán ez valamiféle rangnak, méltóságnak hangzik, de az ószövetségi szóhasználatban ez a megnevezés az emberi törekenységet, gyöngeséget jelenti. Legyél tisztában vele, hogy törekeny vagy, te törekeny ember, te kiszolgáltatott ember, te sebezhető ember, te sérülékeny ember, te töréseket átélt ember, igen te vagy, az, akit elküldelek. Ezékielnek megmondja az Úr, hogy támadni fogják, ellenállásba ütközik, kigúnyolják, lelkét megsebzik, mert Isten ügyében állni nem egyszerű. Isten ügyében!

Mert ez a következő dolog. Isten ügyében állni azért nagyon nehéz, mert alázattal, rugalmasan, nyitottan és hűségesen kell megragadni azt, ami az Úrtól jön! Ahhoz alázat kell, hogy folyamatosan arra figyeljek, amit mondanom kell, és ne arra, amit mondani akarok, vagy amit jó ötletnek tartok mondani, vagy egyenesen mindennél hasznosabbnak tartok mondani. Azt mondjam, ami az üzenet! Az üzenetet pedig el kell kérni, meg kell harcolni és ki kell várni. Ehhez szükség van a rugalmasságomra. Ha ugyanis nem vagyok rugalmas, nem tudom a maga teljességében szívembe fogadni azt az isteni üzenetet, amit tovább kell adnom. Emellett nyitottnak is kell lennem. Nyitottnak, azaz alakíthatónak. Alakíthatónak és nyitottnak, de csakis az üzenet által. Nem mindent befogadva, mindent megcsócsálva, megkóstolva, mint a virágról-virágra döngicsélő méhecske, mely megfürdik minden illatos virág izgalmas porában. Pedig az ember kíváncsi, s megannyi hatás sűrűjében találja magát, ami izgalmas. De a prófétaság felelősség! Az üzenet átadását pedig a túl nagy fokú nyitottság be tudja szennyezni. Ehhez jön még a hűség. Se erőszak, se csábítás, se belefáradás, se bárminémű kényszerű megalkuvás ne kényszerítsen engem arra, hogy elengedjek bármit is az üzenet tisztaságából. Az üzenet, azaz Isten szavának a tisztaságából! Ne feledjük, Ezékielnek a fogság kezdetén kell lelki sorvezetővé válnia. Igazodási ponttá kell lennie. Ehhez pedig szükség van a tisztaságra, a ragaszkodásra, a megbízhatóságra, kikezdetlenségre. Nem valami öncélú vallási fafejűségről van itt szó. Arra bennünket az Úr sohasem buzdítana! De vannak idők, s vannak közösségek, melyek ezt kívánják meg. Például a kemény szívek okán is. Kemény szívek között elhajlani azzal járhat, hogy az ő szíve is megkeményedik és Istentől eltávolodik.

A prófétaságot a közösség is meghatározza. A közösség pedig veszélyt jelenthet a prófétára! A mentalitása miatt. Azért, mert közönyös, engedetlen és bántó. Néha nehéz az a közeg, amelyben bizonyosságot kell tennünk. Megvan a veszélye, hogy belénk fojtják a szót. Elveszik a kedvünket a bizonyosságtételtől. Ne hagyjuk magunkat! Merjük bátran képviselni a hitünket, ha tudjuk, hogy az üzenetet maga Isten adja nekünk és azt is tudjuk, hogy az üzenet célja a megmentés, az életadás. Nem az ítékezés! A próféták soha nem ítékeznek. Ítéletet hirdetnek, ami nem ugyanaz! Aki ítélezik, abban lenézés van. Aki ítéletet hirdet, az pedig felfelé mutat. Más az optika és más a hatás is. Az ítékezés lenyom és ellenállást vált ki, törést, ezzel pedig végső soron elidegenít. Az ítélethirdetés ellenben Istenhez fordít, könyörgésre indít és lehetőséget ad a szabadítás keresésére. Ha ezt tudjuk képviselni, határozottan, de nem bántva; szeretettel, de az üzenetet nem nevetségesen ellágyítva, akkor ne hallgassunk! Merjük vállalni küldetésünket és kitartani, tudva, hogy aki elküldött, erőt fog adni ahhoz is, hogy végigcsináljuk. Ragaszkodjunk az igazsághoz, de csakis az Ő igazságához! Minden más ugyanis szubjektív, s ezért a másik optikájában törekeny valóság-reprezentáció. De az Ő igéje megáll: minden létező szemben és szempontban, mert maga a valóság. S ha ezt hirdetjük, akkor áldást hozunk sokak életébe. Küldetésre fel, ha Ő küld, teljes bátorsággal!